

nansaar har et Halvaar, som er meget dyrt, og et, om hvilket vi endnu ingen Beslutning har taget. Jeg beklager, at det ærede Medlem synes at have glemt dette, siden han talte om Statslaansloven. Hvis det ærede Medlem ikke havde glemt det, vilde han ikke være i Tvivl om Rigtigheden af, hvad Finansministeren paa dette Punkt havde oplyst.

Dernæst kommer jeg til det kommende Halvaar, hvorom jeg maaske maa have Lov til at sige nogle faa Ord. Kornloven gælder jo kun i indeværende Høstaaar og de Bevillinger, jeg omtaler, altsaa ogsaa kun dette. Loven vedrørende Flæsk udløber den 1. September, vedrørende Smør den 1. September, vedrørende Mælk den 1. November, vedrørende Arbejdsløshed den 1. Januar, vedrørende Dyrtiden den 1. November for almindelige Tilskuds Vedkommende og først ved Finansaarets Udløb for Brændselsudgifternes Vedkommende. Der vil altsaa vedrørende alle disse Love være at træffe Bestemmelser senere om, hvorledes man vil stille sig, og derfor forstaar jeg meget vel, at den højtærede Finansminister med Hensyn til dette Punkt har ønsket at stille Rigsdagen saaledes, at den nu tog Beslutning vedrørende Skatter til Dækning af Lønningslovene og i øvrigt af det hidtil bevilgede, og med Hensyn til Fremtiden har udtalt, at Rigsdagen maa, samtidig med at den bevilger, ogsaa undersøge Dækningsspørgsmaalet. Det forekommer mig at være meget klogt af Finansministeren at have anlagt Sagen saaledes under Hensyn til Kendskabet til den Opposition, han finder sig overfor, thi denne Opposition har tidligere handlet paa den Maade, at den har bevilget alt og bagefter, da Regningen præsenteredes, været uvillig til at tilvejebringe de Midler, der skulde dække Udgifterne, eller i alt Fald lagt store Vanskeligheder i Vejen for det. Overfor dette har Finansministeren ikke ønsket atter at staa, og derfor har han villet lægge paa Rigsdagen den Opgave, samtidig med at den træffer Beslutning vedrørende det kommende Halvaar, Vinterhalvaaret, at sige, hvor meget den vil anvende, og hvorledes den vil tilvejebringe Midlerne.

Det vil vi senere komme til at tale om, men jeg skal kun tillade mig at gøre opmærksom paa, at den Prisstatistik, som netop er offentliggjort, viser en Stigning af Dyrtiden fra 90 til 111 pCt., og at Statistisk Departement i sine Opgørelser tilføjer, at „denne Stigning skyldes for en ikke uvæsentlig Del Ophævelsen af Maksi-

malprisen paa forskellige Varer og Bortfald af Prisreduktioner efter den fra 1. Juli gældende Dyrtidslov.“ Det er naturligt, at i samme Øjeblik, som Varetilskuddet bortfalder, stiger Priserne og dermed Prisforhøjelsen for det samlede Budget. Eksempelvis skal jeg kun anføre, at hvis man lader Flæsketilskuddet bortfalde, vil det paa det Budget, hvormed Statistisk Departement arbejder, medføre en Stigning for Fødevarer af 10 pCt. Hvis man lader alle andre Tilskud bortfalde, vil det selvfølgelig ogsaa medføre en Del Procents Stigning. Jeg har set en Udtalelse af Redaktør Thalbitzer, der flere Gange er blevet nævnt her i Dag som tilhørende det radikale Parti. Jeg maa sige om Redaktør Thalbitzer, at jeg tror, han hører til de Personer, som uafhængigt af Partierne siger deres egen Mening, ikke virker i en Organisation eller i Tilknytning til noget Parti, men uafhængigt fremsætter forskellige Anskuelser. Nogle af disse er interessante, andre synes mig højst paradoksale. Om dette Spørgsmaal har han sagt, at Statistisk Departements Prisstatistik havde en stor Fejl, idet den ikke tog Hensyn til Velstandsniveaue. Han regnede med, at Velstandsniveaue her i Landet var faldet, og at man følgelig ikke paa Grundlag af Meddelelse om, at Priserne var fordoblede, var i Stand til at slutte, at Indtægten ogsaa skulde fordobles, idet han ræsonnerer som saa, at naar Velstandsniveaue i det hele taget er faldet, maa alle indskrænke deres Forbrug, og saa behøver man ikke at forøge Lønningerne i Forhold til selve Udgiftsstigningen. Ud fra dette Ræsonnement maatte man billige, hvad der er sket, at man paa Lønningslovene ikke er gaaet til at give de højere Indtægter fuldt Ækivalent for Dyrtiden, idet man overfor dem med Rette kan sige, at de kan indskrænke deres Forbrug, deres Luksusforbrug, men Ræsonnementet har ikke sin Gyldighed, naar Talen er om en Levefod, hvor der ikke er noget at slaa af paa.

Jeg har nævnt dette for at anføre, at man ved at gaa bort fra Prisreguleringen og fra Tilskuddene selvfølgelig vil fremtvinge en Stigning af Prisniveauet, fremkalde en Prisstatistik, som vil vise, at Prisniveauet i Danmark ligger ikke mere 111, men 120, 125, 130 pCt. over, hvad det var før Krigen. Og hvad vil der nu ske, hvis man gaar denne Vej, som man selvfølgelig kan gaa? Der vil da ske dette, at alle, hvis Indtægter ikke synes dem at svare til Dyrtiden, vil kræve Indtægtsfor-